

XII.

Udkast til Lov,

hvorefter

den almindelige Betingelse for Arveret nærmere bestemmes.

(Førelagt Landstthinget den 1ste October 1857.)

Arveret skal herefter kunne tilkomme Enhver, der ved Arveladerens Død er ilive eller da er undfanget og derefter vorder levende født.

Som Følge heraf ophæves de herimod strikkende Bestemmelser i D. L. 5—2—30 og 31 samt Forordningen af 4de Juni 1828 og de senere sig hertil sluttende Lovbud.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Bed Behandlingen i Folkethinget af det af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet i forrige Session forelagte Udkast til Lov om Forandring i Forordningen om Daaben af 30te Mai 1828, der under 4de Marts 1857 er emaneret som Lov, blev der af et Medlem stillet det Forslag, at der til Loven skulde føies en ny Paragraph, saaledes lydende: „D. L. 5—2—30 forandres derhen, at Daaben i intet Tilfælde skal være en Betingelse for Arveret“. Mod dette Forslag blev der imidlertid (Folkethingstidenden Pag. 2918—27) indvendt, dels at det ikke kunde antages at have sin rette Plads i den omhandlede Lov, dels at dets egentlige Hensigt ikke var fuldkommen tydelig, idet det ikke udtalte Noget om, hvorvidt en Indtegning i Kirkebøgerne efter L. 13de April 1851 og den under Forhandling værende Lov, som i Ana-

logi af L. 5—2—30 formeentlig maatte betragtes som en Betingelse for Arveretten i de Tilfælde, hvor den træder isædetfor Daaben, fremdeles skulde vedblive at have en saadan Betydning. Ved den stedfundne Afstemning blev Forslaget derfor forkastet.

Idet Ministeriet, efter den saaledes givne Anledning, troede at burde undergive det reiste Spørgsmaal, om der maatte være Grund til at bevirke en Bestemmelse i den antydede Retning, en nøiere Ovrveieelse, maatte man vel holde det for utvivlsomt, at en saadan Bestemmelse vilde være betimelig og hensigtsmæssig, da den gik ud paa en videre consequent Gjennemførelse af den Tanke, der ligger til Grund for ovennævnte Lov 4de Marts 1857, nemlig en Opbøvelse af Sammenblandingen af det Kirkelige og det Borgerlige. Derimod maatte det med Hensyn til Redactionen af en saadan Lov først søges afgjort, hvorvidt en Indtegning i Kirkebøgerne kunde ansees som en Betingelse for Arveretten, hvilket man, som ovenmeldt, i Folkethinget syntes at have antaget. Ministeriet udbad sig derfor Generalprocureurens og Højesterets Erklæring herover; men, medens Forsknævnte antog, at en Indtegning i Kirkebøgerne ikke er en Betingelse for Arveret, efter som de nyere Love herom ikke have optaget den i den kongelige Resolution af 7de Decbr. 1848 Nr. 5 om Baptisterne derom givne udtrykkelige Bestemmelse, erklærede Højesteret, der iøvrigt ligesom Generalprocureuren fandt det hensigtsmæssigt,